

VYŠTRÍŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

ze dne

20. 11. 1972

Svatba Krečinského v Divadle P. Bezruče

Novou sezónu zahájilo Divadlo Petra Bezruče jednou z nejvýznamnějších komedií ruské realistické tvorby, Svatbou Krečinského. Dvacet let po Gogolově Revizoru v ní A. Suchovo-Kobylin nastavuje křivé zrcadlo své společnosti; zatímco Chlestakov byl však jen nahodilý podvodník, Krečinský je už profesionální darebák. Oběma se však v tehdejší společnosti velmi dobře dařilo: byli sice odhaleni, nikoli však potrestáni; jen se otrepou a odcházejí jinam, aby tam pokračovali ve svých podvodech.

Alois Müller dovede respektovat autorovo dílo a při tom ho přiblížit současnému divákovi. Pozorně rozvíjí konflikt, dává mu gradaci až k závěrečné scéně, každé postavě vtiskuje její individuální a společenskou charakteristiku, ale co hlavního — z inscenace výrazně čteme autorův výsměch společnosti, která vytváří živnou půdu pro Krečinské.

J. Filip našel v Krečinském postavu velmi blízkou svému hereckému naturelu. I jeho postava má gradaci — z počátku je to jen roztomilý světlák, který si dovede nasadit

vždy takovou tvář, jakou má člověk, na němž mu záleží, někdy se dovede dokonce rozdvojit a předstírat na dvě strany: skoro byste mu uvěřili jeho horování pro venkov či milostné vrkání. Postupně však J. Filip dovoluje, abychom poznali, že za těmito maskami se skrývá bezohledný a krutý egoista. Na Raspluljevovi B. Čvančary je vidět nesmírné úsilí režiséra i herce po žokonalém ztvárnění tragikomického příživníka; na některých místech však herec zbytečně přytváří výrazovými prostředky; nejsilněji působí Raspluljev právě v místech, kde

nejdou ani krkolomné pády, ani zbytečný halas, ale kde se tento ubožák schoulí sám do sebe a ukáže nám zoufalé nitro zkrachovaného člověka, je muž nezbyvá už nic jiného než cizopasit. Okouzlující je také Lidočka Lenky Termerové tvrdohlavostí, s jakou se žene do svého neštěstí, i rozkošnou naivitou v milostných scénách.

Inscenace je však vyrovnaná ve všech hereckých výkonech: O. Janda dává Muromskému zarputilost ruského statkáře, M. Viková zase vnáší do hry kus světa vznešených salónů. Jedinou kladnou postavu — Nělkina — autor trošku ošidil: M. Čížek mu však dává vášnivou lásku k Lidočce i k pravdě.

První krok do nové sezóny DPB byl tedy velmi šťastný, a to i dramaturgickým výběrem i uměleckou realizací.

JAN HAVLÁSEK

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Lidová demokracie, Praha

15. XII. 1972

Svatba Krečinského v Bezručově divadle

[mlk]: Třebaže dílo A. V. Suchovo-Kobylyna je vymezeno hlavně trilogií Svátba Krečinského, Proces, Smrt Tarelkinova, přece jenom se dramaturgie převážně soustřeďuje na první díl, jenž je více komediálně pojatý, než satiricko-groteskní další dva díly. Ostravské Divadlo Petra Bezruče volilo sice tento divácky vděčnější první díl, ale hledá v něm nejen jeho komediální půvab a švih, nýbrž pokouší se přece jenom podat ve vypouklejším rysu omezenost statkářů, kteří provdávají své dcery v Moskvě, i šviháckou bezcharakternost elegantně se tvářících podvodníků, napalujících důvěřivé venkovany. Celé představení je velice výrazně charakterizováno scénou a kostýmním řešením O. Schindlera, jako obraz zchátralého, neplodného života prohnáného hochštaplera, jenž se alespoň na chvíli, před očima své oběti, dovede proměnit v napucovaného, suverénního svůdce. Režisér A. Müller předestírá divákům se satirickým akcentem grotesknost jednotlivých situací u bohatého Muromského, jenž se jako neohrabaný medvěd ocitá ve společnosti, již nerozumí a v níž se nudí. O. Janda mu dává venkovskou rozmyslnost i těžkopádnost, která kontrastuje s výrazem Atujevové, kterou hraje M. Víková s prohnanější agilností: s koketnou nakrouceností, s níž se snaží zalichotit se Krečinskému. J. Filip si se svým velkopanským, výmluvným, dokonale se přeivařujícím, úlisným Krečinským bravurně pohrává, vychutnává všechny valéry jeho prohnanosti, jeho cynickosti, která je tak elegantně zabalena do přehnaně vybraného chování, na které mu naletí všichni. Samozřejmě, že nejvíce vyjukaná, nesmělá, skoro dětským šatům odrostlá je Lidočka v podání L. Termerové, která v něm vidí prince svých dívčích snů. Hezkou studii přitroublého, v malých rozměrech jednajícího i myslícího darebáka, smolaře i chudáka, představuje B. Čvančara v postavě Rasplujeva, jenž dotváří rub Krečinského života. V Mathesiově překladu je to tedy jednoduše cítěná, ostře komediálně pojatá inscenace, která má své groteskní akcenty i satirické šlehy. Znovu připomíná vyhraněný profil této scény.

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

1814

Nová svoboda, Ostrava

20. IX. 1972

Svatba Krečinského v Divadle P. Bezruče

Novou sezónu zahájilo Divadlo Petra Bezruče jednou z nejvýznamnějších komedií ruské realistické tvorby, Svatbou Krečinského. Dvacet let po Gogolově Revizoru v ní A. Suchovo-Kobylin nastavuje křivé zrcadlo své společnosti; zatímco Chlestakov byl však jen nahodilý podvodníček, Krečinský je už profesionální darebák. Oběma se však v tehdejší společnosti velmi dobře dařilo: byli sice odhaleni, nikoli však potrestáni; jen se otrepou a odcházejí jinam, aby tam pokračovali ve svých podvodech.

Alois Müller dovede respektovat autorovo dílo a při tom ho přiblížit současnému divákovi. Pozorně rozvíjí konflikt, dává mu gradaci až k závěrečné scéně, každé postavě vtiskuje její individuální i společenskou charakteristiku, ale co hlavního — z inscenace výrazně čteme autorův výsměch společnosti, která vytváří živnou půdu pro Krečinské.

J. Filip našel v Krečinském postavu velmi blízkou svému hereckému naturelu. I jeho postava má gradaci — z počátku je to jen roztomilý svěťák, který si dovede nasadit

vždy takovou tvář, jakou má člověk, na němž mu záleží, někdy se dovede dokonce rozdvojit a předstírat na dvě strany: skoro byste mu uvěřili jeho horování pro venkov či milostné vrkání. Postupně však J. Filip dovoluje, abychom poznali, že za těmito maskami se skrývá bezohledný a krutý egoista. Na Raspluljevovi B. Čvančary je vidět nesmírné úsilí režiséra i herce po dokonalém ztvárnění tragikomického příživníčka; na některých místech však herec zbytečně plývá výrazovými prostředky; nejsilněji působí Raspluljev právě v místech, kde

nejdou ani krkolomné pády, ani zbytečný halas, ale kde se tento ubožák schoulí sám do sebe a ukáže nám zoufalé nitro zkrachovaného člověka, je muž nezbyvá už nic jiného než cizopasit. Okouzlující je také Lidočka Lenky Termerové tvrdohlavostí, s jakou se žene do svého neštěstí, i rozkošnou navitou v milostných scénách.

Inscenace je však vyrovnaná ve všech hereckých výkonech: O. Janda dává Muromskému zarputilost ruského statkáře, M. Viková zase vnáší do hry kus světa vznešených salónů. Jedinou kladnou postavu — Nělkina — autor trošku ošidil: M. Čížek mu však dává vášnivou lásku k Lidočce i k pravdě.

První krok do nové sezóny DPB byl tedy velmi šťastný, a to i dramaturgickým výběrem i uměleckou realizací.

JAN HAVLÁŠEK

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník, Ostrava

1 8. IX. 1972

ze dne

Svatba Krečinského

Když se zvedne opona nad příbytky hrdinů komedie o svatbě, Suchovo-Kobylinovy Svatby Krečinského

(premiéra 8. 9. t. r. v Divadle P. Bezručě) objeví se rázem vždy znovu základní poloha celé historie.

Výtvarník Otakar Schindler vytvořil bizarní labyrint, který dokonale obsáhl svět Krečinského a jemu podobných — pozlátko i špinu, nevkus i planou povrchnost. V tom je zajedno s koncepcí hostujícího režiséra Aloise Müllera, který dokázal přesně vystihnout horečnatou nenávist pohledu, kterým se Suchovo-Kobylin dívá na svůj svět plný ziskuchtivosti a přetvářky, lhostejnosti i bezohledného násilí. Stejně jako výtvarné řešení, i režijní pojetí podtrhuje dramatickou zkratku i vzrušený rytmus této komedie. V tom má ostatně spolehlivou oporu v hereckém obsazení. Otakar Janda v statkáři Muromském

odkrývá především hlubší, citlivé vrstvy, které se v prudkých střížích objevují pod vnější hřmotností a paličatostí. Suverénní výkon Lenky Termerové v roli Lidočky patří k největším kladům představení. Nejjednoduššími prostředky sděluje podivnou rozpornost postavy, která je chvíli učennou žačkou, pokřivené výchovy své tety a hned se zas v ní prosazuje zdravá bezprostřednost, která se však snaží pochopit svět spíše citem než rozumem. Největší podíl na úspěchu představení mají však představitelé kriminálního dne Krečinského a Rasplujeva — Jan Filip a Bohuslav Čvančara. Jan Filip při-

dal do všech profesionálních masek, které jeho Krečinskij během představení vystřídá, trochu ošumělosti, štiplavého pachu pomády zbídačelého příživníka, který zavane o to ostřeji, když se tento předčasně vysloužilý podvodník podívá na sebe do zrcadla a s potěšením odhalí svou prázdnotu. Stejně přesnou kresbou obdařil svého Rasplujeva i Bohuslav Čvančara. I on však dokázal navíc připojit drasticky zobecňující konturu, vytvořit přízrak lidství devastovaného až k animalitě, přízrak člověka, kterého vlčí společnost zahrnala do nepatrného prostoru mezi živočišnou lačností a živočišným strach. (PF)

táhli, a hradecký
další zajímavou inscenaci.

Svatba Krečinského v Bezručově divadle

(mik): Třebaže dílo A. V. Suchovo-Kobylna je vy-
mezeno hlavně trilogií Svátba Krečinského, Proces,
Smrt Tarelkinova, přece jenom se dramaturgie pře-
vážně soustřeďuje na první díl, jenž je více kome-
diálně pojatý, než satiricko-groteskní další dva díly.
Ostravské Divadlo Petra Bezruče volilo sice tento dí-
vácky vděčnější první díl, ale hledá v něm nejen jeho
komediální půvab a švih, nýbrž pokouší se přece je-
nom podat ve vypouklejším rysu omezenost statkářů,
kteří provdávají své dcery v Moskvě, i šviháckou
bezcharakternost elegantně se tvářících podvodníků,
napalujících důvěřivé venkovany. Celé představení je
velice výrazně charakterizováno scénou a kostýmním
řešením O. Schindlera, jako obraz zchátralého, ne-
plodného života prohnání hochštaplera, jenž se
alespoň na chvíli, před očima své oběti, dovede pro-
měnit v napucovaného, suverénního svůdce. Režisér
A. Müller předestírá divákům se satirickým akcentem
grotesknost jednotlivých situací u bohatého Murom-
ského, jenž se jako neohraný medvěd ocitá ve spo-
lečnosti, jíž nerozumí a v níž se nudí. O. Janda mu
dává venkovskou rozmyslnost i těžkopádnost, která
kontrastuje s výrazem Atujevové, kterou hraje M. Vi-
ková s prohanější agilitou: s koketnou nakrouce-
ností, s níž se snaží zalichotit se Krečinskému. J. Fi-
lip si se svým velkopanským, výmluvným, dokonale
se přetvařujícím, úlisným Krečinským bravurně po-
hrává, vychutnává všechny valéry jeho prohnání,
jeho cynickosti, která je tak elegantně zabalena do
přehnaně vybraného chování, na které mu naletí
všichni. Samozřejmě, že nejvíce vyjukaná, nesmělá,
skoro dětským šatům odrostlá je Lidočka v podání
L. Termerové, která v něm vidí prince svých dívčích
snů. Hezkou studii přitroublého, v malých rozměrech
jednajícího i myslícího darebáka, smolaře i chudáka,
představuje B. Čvančara v postavě Rasplujeva, jenž
dotváří rub Krečinského života. V Mathesiově překa-
du je to tedy jednoduše cítěná, ostře komediálně po-
jatá inscenace, která má své groteskní akcenty i sa-
tirické šlehy. Znovu připomíná vyhraněný profil této
scény.

h181r

15.12.73

Výstřižková služba
Pražské informační služby
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Čs. voják, Praha
21 1972

Divadlo Petra Bezruče

4-24
V Ostravě vstoupilo do nové, již osmadvacáté divadelní sezóny třemi zářijovými premiérami. Prvou z nich je uvedení ruské komedie Suchovo — Kobylina „Svatba Krečinského“. Autor navazuje v komedii na hlubokou tradici ruského kritického realismu. Svatba Krečinského směřuje svou formou k satirické grotesce. Podkladem pro ni byla skutečná událost, interpretovaná jako anekdota ze života. Suchovo-Kobylin ji rozepsal ve hru s ucelenou kompozicí, výraznými typy postav, výborně vykreslenými charaktery. Od své premiéry v roce 1856 si uchovala stále aktuálnost, je na repertoáru sovětských divadel. (6)

J. Filip, L. Termerová ve Svatbě Krečinského

Divadlo P. Bezruče ji uvádí v pohostinské režii Aloise Müllera, na scéně Otakara Schindlera. V titulní roli se představuje Jan Filip, jeho spoluhráčkou je Lenka Termerová v roli Lidočky. Dále hrají Marie Viková (Atujeva), O. Janda (Muromský), B. Čvančara (Raspluljev) a další.

Temperamentní, všudypřítomný, rozpustilý a všemi mastmi mazaný Figaro, člověk, jenž zakusil na vlastní kůži přehlížení a nedostatek, se v roli „Lazebníka sevilského“ znovu představí tam, kde je nejvíc doma, na divadelních prknech.

K inscenování zmíněné komedie byl pozván režisér Evžen Němec. Ve spolupráci s hudebníkem Petrem Mandelem, výtvarníkem Janem Duškem a herci DPB vytvořil představení, jehož inscenační princip vychází z dobového žánru hry, z rokoka. Důležitým výrazovým prvkem je hudba P. Mandela. Slouží k akcentování dramatických situací, k podtržení vnitřních stavů postav. Roli Figara nastudoval J. Těšitel, mladý milenecký pár Rosinu a hraběte Alnavivu hrají J. Postlerová a O. Prajzner. V dalších rolích účinkují A. Borovec (Bartolo), M. Sova (Basilio), a J. Zach (notář).

Foto F. Krasl

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA

Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-778

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Svět v obrazech, Praha

17. XI. 1972

Sezóna v Ostravě

Divadlo Petra Bezruče vstoupilo již do osmadvacáté divadelní sezóny. Jako první uvedlo premiéru ruské komedie Suchovo-Kobyлина „Svatba Krečinského“. Autor navazuje na hlubokou tradici ruského kritického realismu, od své premiéry v roce 1856 si hra uchovala stále aktuálnost a je v repertoáru sovětských i našich divadel. Ostravské Divadlo Petra Bezruče ji uvádí v pohostinské režii Aloise Müllera, na scéně Otakara Schindlera. V titulní roli se představuje oblíbený Jan Filip a jeho spoluhráčkou je talentovaná Lenka Termerová.

Snímek: F. Krasl

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2 - Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 544-778

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

19. IX. 1972

Kultura

DIVADLO PETRA BEZRUČE
vstoupilo do osmdesáté divadelní sezóny. První letošní premiérou je ruská komedie „Svatba Krečinského“ Suchovo-Kobylina. Autor v komedii navazuje na hlubokou tradici ruského realismu. — „Svatba Krečinského“ směřuje svou formou k satirické grotesce. Od své premiéry v roce 1856 si uchovala stále aktuálnost. DPB ji uvádí v pohostinské režii Aloise Müllera na scéně O. Schindlera. V titulní roli se představuje Jan Filip. Na snímku Františka Krasla je spolu s M. Víkovou.